

KÁNTOR Zsolt

A megtisztított múzsa

Itt van újra a lét, a reggel és a lélek.
Indul a nap, bár kicsit vontatott.
Ma is kijön ebből valami részlet.
Nem virtuális, hanem nyomtatott.

A festécpatronban köntöst cserélnek
a valós és a lehetséges mondatok.
Lehengerlik, elsimítják ráncaik a tények.
Ölükbe veszik a történést az angyalok.

Mert nyüzsgög ott egy egész tenyészet.
Olajfák, őzek, tó, oltár, levél-nesz.
Szinte minden megvan. Az ész szelektál legott.

Mintha tojáshéjakon aludna. Unja a fészket.
Majd háborogva becsukja a félszet.
Mint egy könyvet, elnyeli a polc.

A nyelv kapuja

Lars von Trier – apokrif

Az álmoság hirtelen támad,
mint Lidocain után a zsibbadás.
Felborzolja, kioldja a vágyat.
Úgy hull le, mint egy nagykabát.

A lelket beszívja, ami írja.
A tintát a toll visszaszívja.
És csak egy percig bírta,
hogy felizgatta a líra.

A nyelv húsos kapuja lenyel.
Szájnak mondták, amíg testben éltek.
Morfológiai mutációi a létezésnek.

Tulajdonképpen a múlt is betű volt.
Majd a történelem egy tócsába lépett,
bakancsára vér fröccsent. Üdv, gépek!